

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านเข้าใจความภาษาไทยของนักเรียนไทยชาวเลชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ด้วยวิธีการฝึกการอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมุติฐานการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สมมุติฐานข้อที่ 1 คະแนความสามารถในการอ่านเข้าใจความ จากการทดสอบภายหลังการได้รับเทคนิคการฝึกการอ่านแล้วของกลุ่มนักเรียนไทยชาวเลที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง สูงกว่าคະแนจากการทดสอบก่อนได้รับการฝึกการอ่าน ผลการวิจัยสนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ 1 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกการอ่านจากเทคนิคการอ่านแล้วทำคະแนได้สูงกว่าก่อนการฝึกการอ่าน

สมมุติฐานข้อที่ 2 คະแนความสามารถในการอ่านเข้าใจความของนักเรียนไทยชาวเลที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ในกลุ่มที่ได้รับการฝึกการอ่านจากเทคนิคการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องด้วยตนเองในการทดสอบภายหลังได้รับการฝึก ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าสนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ 2 แสดงว่านักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการฝึกจากเทคนิคการอ่านทำคະแนได้สูงกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องด้วยตนเอง

การที่นักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการฝึกการอ่านจากเทคนิคการอ่านด้วยวิธีการอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดทำคະแนได้สูงกว่าในการทดสอบภายหลังการฝึก ทั้งเมื่อคอนเปรียบเทียบกับคະแนการฝึกการอ่านของตนเองก่อนการฝึกและ เมื่อเปรียบเทียบกับคະแนของกลุ่มที่อ่านเรื่องด้วยตนเอง ผลการวิจัยนี้สามารถอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

การอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดนี้สอดคล้องกับหลักการพัฒนาการทางภาษาในทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาของออสกู๊ด (Osgood, 1964) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาต้องเริ่มจากพฤติกรรมในขั้นการรับและส่ง (Projection level) ขั้นบูรณาการ(Integration level) และขั้นการแทนความหมาย (Representation or Cognitive level) การที่

กล่าวว่า การอ่านแบบใช้กิจกรรมการชี้แนะให้คิดสอดคล้องกับหลักพัฒนาการทางภาษาตามทฤษฎีของออสกู๊ด (Osgood) นั้นสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. **ขั้นการรับและส่ง (Projection level)** เป็นขั้นรับสิ่งเร้าที่มาสัมผัสการรับและส่งนี้สอดคล้องกับขั้นเสนอสิ่งเร้า คือ เนื้อหาของเรื่องที่ให้กับผู้อ่านของการฝึกการอ่านแบบใช้กิจกรรมการชี้แนะให้คิด

2. **ขั้นบูรณาการ (Integration level)** เป็นระดับที่สมองจัดระบบและปูพื้นฐานความคิดรวบยอดอันสอดคล้องกับการอ่านแบบใช้กิจกรรมการชี้แนะให้คิดในขั้นนี้ให้ผู้อ่านอ่านเนื้อหาสาระ เพื่อสำรวจและจัดระดับการรับรู้เรื่องราวและทดสอบดูว่าเรื่องที่อ่านเป็นอย่างไรบ้าง จุดหมายเอาไว้ตอนดูเรื่องและภาพประกอบเรื่องหรือไม่ และข้อเท็จจริงเป็นอย่างไรบ้าง

3. **ขั้นการรู้การเข้าใจ (Representation or Cognitive level)** เป็นขั้นที่เป็นปลายทางของการสื่อความหมาย เป็นจุดเริ่มต้นของการแปลความหมายเป็นระดับที่สัญลักษณ์ต่าง ๆ มีความหมายแทนวัตถุ และสิ่งมีชีวิตต่าง ๆ เป็นระดับสำคัญในการเรียนรู้ภาษาและเหตุผล ทำให้เกิดความคิด เป็นมูลฐานของการเรียนรู้ขั้นสูงต่อไปในขั้นนี้ เป็นขั้นเรียนรู้เข้าใจความหมาย เป็นขั้นที่ภาษาเป็นสื่อของความคิดอันเป็นลักษณะเดียวกับการอ่านแบบใช้กิจกรรมการชี้แนะให้คิด ที่เมื่ออ่านแล้วก็ฝึกให้ผู้อ่านคิดตัดสินใจจากความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านอันเป็นภาษาที่ผู้เขียนต้องการสื่อกับผู้อ่านว่ามีสาระใดบ้าง ให้ผู้อ่านเกิดความคิด ความเข้าใจ การวินิจฉัยเรื่องราว สรุปเป็นหลักหรือสาระจากเรื่อง แล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนรู้เรื่องราว และเหตุการณ์ต่อไปในอนาคต

จะเห็นได้ว่าการอ่านแบบใช้กิจกรรมการชี้แนะให้คิดเป็นไปตามหลักพัฒนาการทางภาษา ทำให้ลักษณะการเรียนรู้เป็นไปตามขั้นตอนธรรมชาติ ไม่ขัดแย้งกับการเรียนรู้ของผู้เรียน วิธีการฝึกการอ่านแบบใช้กิจกรรมการชี้แนะให้คิดนี้ จึงทำให้ความสามารถในการอ่านเข้าใจความของกลุ่มตัวอย่าง เพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องด้วยตนเอง เพียงอย่างเดียว

จากขั้นตอนการปฏิบัติในการอ่านแบบใช้กิจกรรมการชี้แนะให้คิดที่เสนอไปแล้วในตอนต้น ประกอบด้วยขั้นหลัก ๆ 3 ขั้นคือ

1. **ขั้นทำนาย (predict step)** คือการให้ผู้อ่านดูภาพที่เป็นความคิดรวบยอดของเรื่อง และชื่อเรื่อง แล้วให้ผู้อ่านบอกว่าเรื่องราวที่จะได้อ่านต่อไปน่าจะเป็นอย่างไรบ้าง โดยผู้อ่านสามารถปรึกษากับเพื่อนได้ ซึ่งจากการทดลองกับนักเรียนไทยชาว เลขชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 4 พบว่า นักเรียนกลุ่มนี้สนใจภาพและชื่อเรื่องมาก รวมทั้งให้ความร่วมมือในการทำนายเป็น
 อย่างดี แสดงให้เห็นว่าขั้นการทำนายนี้กระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นมากขึ้น ดังนั้นการ
 ใช้ภาพประกอบการทำนายและการตอบคำถาม สามารถเป็นสื่อที่เหมาะสมกับผู้อ่านที่มีความสามารถ
 ในการอ่านต่ำ และยังเป็นผู้อ่านที่มีอายุในช่วง 10-12 ปี เพราะภาพเป็นสื่อที่มีลักษณะเป็นรูป
 ธรรม (Olshavsky และ Kletzing, 1979) และการทำนายเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะได้อ่านต่อ
 ไป ทำให้ผู้อ่านสามารถใช้ความรู้เดิมของตนเองให้เป็นประโยชน์ในการอ่าน (Schmitt and
 Bauman, 1986) เพียร์สันและจอห์นสัน (Pearson and Johnson, 1978) ก็สนับสนุน
 การใช้การทำนายก่อนการอ่าน เพราะการทำนายช่วยทำให้เกิดการผสมผสานกันของความสัมพันธ
 ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่านกับเนื้อหาที่อ่าน มีงานวิจัยที่แสดงให้เห็นประสิทธิภาพที่ชัดเจนของ
 การทำนายก่อนการอ่านโดย แฮนเสน (Hansen, 1981) ได้ทำวิจัยโดยใช้กลวิธีการอ่าน 2
 วิธีเปรียบเทียบกัน วิธีที่ 1 ก่อนอ่านจะให้กลุ่มตัวอย่างลองใช้ประสบการณ์เดิมมาทำนายเหตุ
 การณ์ในเรื่อง ส่วนวิธีที่ 2 ให้ผู้อ่านฝึกการวินิจฉัยเพื่อตอบคำถามหลังการอ่านผลการศึกษพบว่า
 กลุ่มที่ใช้การทำนายเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในเรื่อง ก่อนจะได้อ่านเรื่องจริง ๆ สามารถทำ
 คะแนนความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้สูงกว่ากลุ่มที่ตอบคำถามหลังการอ่าน จากผลอันนี้แสดงให้เห็น
 ว่าการทำนายเป็นส่วนประกอบที่มีความสำคัญต่อการอ่านเข้าใจความ เพราะว่าการทำนายเป็น
 การคิดในขั้นเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านกับภาพ และชื่อเรื่องทำให้เกิดการ
 คิดในขั้นบูรณาการ (Integration level) คือการคิดในระดับที่สมองจัดระบบและปูพื้นฐาน
 ความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ

2. ขั้นอ่าน (read step) ให้ผู้อ่านอ่านเรื่องจนจบตลอดตอนในขั้นนี้ผู้อ่านจะแยก
 กันอ่านเอง เมื่อพบคำศัพท์ตัวใดไม่เข้าใจความหมายก็ให้ดูจากคำอธิบายศัพท์ หรือลองอ่านให้
 จบประโยค แล้วเดาความหมายจากบริบท หากยังไม่เข้าใจก็ให้ถามผู้สอน ให้ขั้นนี้จากการทดลอง
 กับนักเรียนไทยชาวเลชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนอ่านเรื่องด้วยความสนใจเพราะต้อง
 การจะรู้ว่าเรื่องราวตรงกับที่ตนทำนายเอาไว้หรือไม่ ในขั้นนี้จะเชื่อมโยงไปสู่ขั้นที่ 3 คือ

3. ขั้นตรวจสอบ (proving step) เป็นขั้นที่ให้อ่านตรวจสอบการทำนาย
 เรื่องในขั้นที่ 1 ของตัวเองนั้นถูกต้องหรือไม่ ตรวจสอบว่าประโยคใดที่ยืนยันและแสดงให้เห็นว่า
 การทำนายในตอนต้นของผู้อ่านนั้นผิดหรือถูก ผู้วิจัยใช้คำถาม 2 ลักษณะ คือ

- (1) ถามว่านักเรียนคิดว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป
- (2) ทำไมนักเรียนจึงคิดเช่นนั้น

เพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย ในคำถามแรกต้องการชักนำให้นักเรียนทำนาย และคำถามที่สองต้องการให้นักเรียนหยุดคิดเป็นหลักในการชี้ชวนให้คร่ำครวญเกี่ยวกับเรื่องนักเรียนจะหยุดอ่านและอภิปรายพร้อมด้วยการหาข้อความจากตำรามาสืบสนทนนักเรียนจะมีโอกาสทำนายและเอาใจใส่ตรวจสอบการทำนายของตนเอง (Nessel, 1987) ความสามารถนี้เป็นผลมาจากการใช้คำถามกระตุ้นโดยเฉพาะคำถามที่ชี้แนะเป็นลักษณะคำถามให้นักเรียนคิดวินิจฉัยไม่ใช้คำถามที่ถามความจำ ซึ่งการใช้คำถามให้วินิจฉัยมาก ๆ จะส่งเสริมผู้อ่านให้วินิจฉัยความเข้าใจได้ดีขึ้น จากงานวิจัยของ แฮนเสนและเพียร์สัน (Hansen, 1981 และ Hansen & Pearson, 1980-1983) พบว่าการใช้คำถามในการอ่านซึ่งประกอบด้วยคำถามให้วินิจฉัยมาก ๆ จะส่งเสริมผู้อ่านให้วินิจฉัยความเข้าใจได้ดีขึ้น นักเรียนที่เรียนในกลุ่มทดลองปฏิบัติได้ดีเท่ากับนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนดี เมื่อนักเรียนที่เรียนอ่อนได้รับกลวิธีการฝึกและได้ฝึกกับคำถามชนิดให้คิดวินิจฉัย (Pearson, 1985) ดังนั้นการใช้คำถาม จึงเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการอ่านเข้าใจความให้เพิ่มขึ้นได้

การสอนอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดนี้เป็นการส่งเสริมให้ผู้อ่านมีโอกาสทำกิจกรรมด้วยตนเองอย่างมีขั้นตอนที่เหมาะสม ทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายเพราะไม่ต้องฟังแค่คำบรรยายของผู้สอน และเมื่อผู้อ่านได้รับการฝึกจนเข้าใจขั้นตอนอย่างชัดเจนแล้วก็สามารถทำกิจกรรมการอ่านได้ด้วยตนเอง โดยร่วมกันอภิปรายเป็นกลุ่มเช่นเดียวกับที่มีครูคอยแนะนำ อันนี้จะ เป็นประโยชน์ช่วยพัฒนาการเรียนการสอนอ่านได้โดยตัวของผู้เรียนเอง ไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากครูตลอดเวลาเช่นการสอนแบบบรรยาย (Langer, 1984 Cited in Rickek, 1987)

สำหรับกลุ่มที่อ่านเรื่องด้วยตนเองนั้นจะได้รับเรื่องสำหรับอ่านเป็นตอน ๆ ครั้งละ 1 ตอนเช่นเดียวกับกลุ่มที่อ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด แต่ไม่ได้รับการฝึกตามขั้นตอนของการสอนอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด เมื่ออ่านจบผู้ช่วยวิจัยจะเก็บเรื่องคืน ดังนั้นนักเรียนจึงมีโอกาสเพียงอ่านเนื้อหาโดยไม่ได้คิดคาดการณ์ ไม่ได้อภิปรายร่วมกัน ไม่มีโอกาสหาความเข้าใจเนื้อหา โดยใช้ภาพประกอบ เหล่านี้จึงเป็นเหตุให้การพัฒนาความสามารถในการอ่านเข้าใจความของกลุ่มที่อ่านเรื่องด้วยตนเองพัฒนาได้น้อยกว่ากลุ่มที่สอนอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดใน

การทดสอบภายหลังการฝึก แม้จะพบว่าคะแนนความสามารถในการอ่านเข้าใจความของกลุ่มที่อ่านเรื่องด้วยตนเองหลังการฝึก สูงกว่าก่อนการฝึก ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นมาจากการเรียนการสอนในชั้นเรียนปกติ ซึ่งเป็นการเพิ่มระดับค่าเช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอื่น ๆ โดยทั่วไป ของทั้ง 2 โรงเรียนคือ โรงเรียนเกาะสีเฮอร์ และโรงเรียนวัดสว่างอารมณ์ คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของโรงเรียนทั้ง 2 แห่งนี้ยังอยู่ในอันดับหลัง และอันดับสุดท้ายของอำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต ดังนั้นการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในระดับที่เป็นอยู่จึงไม่เป็นการเพียงพอ สำหรับนักเรียนไทยชาวเลที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพราะในที่นี้ต้องการหาวิธีการที่จะสามารถเพิ่มความสามารถในการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ให้เพิ่มขึ้นในระดับที่สูงกว่าที่เป็นอยู่ การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านเข้าใจความให้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนไทยชาวเลที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง และพบว่าวิธีการสอนอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดสามารถเพิ่มความสามารถในการอ่านเข้าใจความ-ภายหลังการฝึกให้เพิ่มขึ้นในระดับสูงอย่างเห็นได้ชัดเจน ดังในตารางที่ 10 หน้า 44 และภาพที่ 7 หน้า 45 การที่คะแนนของกลุ่มที่สอนอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดเพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องด้วยตนเอง เป็นเพราะวิธีการฝึกการอ่านของกลุ่มที่สอนอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดมีประสิทธิภาพมากกว่า

ด้วยเหตุผลที่กล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นลักษณะเด่นของการสอนอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิด ที่ทำให้ความสามารถในการอ่านเข้าใจความของกลุ่มที่สอนอ่านแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก และสูงกว่ากลุ่มที่อ่านเรื่องด้วยตนเอง ผลอันนี้เองที่แสดงให้เห็นว่าการใช้การคาดการณ์ล่วงหน้า หรือการทำนายก่อนการอ่าน การใช้ภาพประกอบ การใช้คำถามให้คิดวินิจฉัย และการให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมด้วยตนเอง ครุมีบทบาทเพียงเป็นผู้ชี้แนะทำให้กลุ่มที่สอนแบบใช้กิจกรรมชี้แนะให้คิดที่ความสามารถในการอ่านเข้าใจความสูงขึ้นระดับที่น่าพอใจ โดยเฉพาะเมื่อนำวิธีการนี้มาใช้กับนักเรียนไทยชาวเลที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพราะนักเรียนกลุ่มนี้ต้องการการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะด้านการเข้าใจความ ซึ่งเขาจะต้องนำไปใช้ในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ และเพื่อพัฒนาตนเองในลำดับต่อไป